

Vesper fredag i Stora fastans sjätte vecka

Präst: Aftonens prokeimenon!

Läsare: Prokeimenon Psalm 123 i den andra plagala tonen.

Vår hjälp är i Herrens namn.

Om Herren icke var ibland oss - så säge Israel nu.

Läsning från Första Mosebok.

Präst: Vishet! Låtom oss vara uppmärksamma!

Läsare: (1 Mos. 49:33-50:26)

'När Jakob hade givit sina söner denna befallning, drog han sina fötter upp i sängen; och han gav upp andan och blev samlad till sina fäder.' Då föll Josef ned över sin faders ansikte och grät över honom och kysste honom. Och Josef bjöd läkarna som han hade i sin tjänst att de skulle balsamera hans fader; och läkarna balsamerade Israel. Därtill åtgingo fyrtio dagar; så många dagar åtgå nämligen för balsamering. Och egyptierna begräto honom i sjuttio dagar. Men när gråtodagarna efter honom voro förbi, talade Josef till Faraos husfolk och sade: »Om jag har funnit nåd för edra ögon, så framfören till Farao dessa mina ord: Min fader har tagit en ed av mig och sagt: 'När jag är död, begrav mig då i den grav som jag har låtit gräva åt mig i Kanaans land.' Så låt mig nu fara ditupp och begrava min fader; sedan skall jag komma tillbaka igen.» Farao svarade: »Far ditupp och begrava din fader, efter den ed som han har tagit av dig.» Då for Josef upp för att begrava sin fader, och med honom foro alla Faraos tjänare, de äldste i hans hus och alla de äldste i Egyptens land, därtill allt Josefs husfolk och hans bröder och hans faders husfolk; allenast sina kvinnor och barn, och sina får och fä kreatur lämnade de kvar i landet Gosen. Och med honom foro ditupp både vagnar och ryttare; och det var en mycket stor skara. När de nu kommo till Goren-Haatad, på andra sidan Jordan, höllo de där en mycket stor och högtidlig dödsklagan, och han anställde en sorgfest efter sin fader i sju dagar. Och när landets inbyggare, kananéerna, sågo sorgfesten i Goren-Haatad, sade de: »Det är en högtidlig sorgfest som egyptierna här hålla.» Därav fick stället namnet Abel-Misraim; det ligger på andra sidan Jordan. Och hans söner gjorde med honom såsom han hade bjudit dem: hans söner förde honom till Kanaans land och begrovo honom i grottan på åkern i Makpela, den åker som Abraham hade köpt till egen grav av hetiten Efron, gent emot Mamre. Och sedan Josef hade begravit sin fader, vände han tillbaka till Egypten med sina bröder och alla dem som hade farit upp med honom för att begrava hans fader. Men när Josefs bröder sågo att deras fader var död, tänkte de: »Kanhända skall Josef nu bliva hätsk mot oss och vedergälla oss allt det onda som vi hava gjort mot honom.» Därför sände de bud till Josef och läto säga: »Din fader bjöd oss så före sin död: 'Så skolen I säga till Josef: Käre, förlåt dina bröder vad de hava brutit och syndat, i det att de hava handlat så illa mot dig.' Förlåt alltså nu din faders Guds tjänare vad de hava brutit.» Och Josef grät, när de läto säga detta till honom. Sedan kommo ock hans bröder själva och föllo ned för honom och sade: »Se, vi vilja vara tjänare åt dig.» Men Josef sade till dem: »Frukten icke. Hållen I då mig för Gud? I tänkten ont mot mig,

men Gud har tänkt det till godo, för att låta det ske, som nu har skett, och så behålla mycket folk vid liv. Frukten därför nu icke; jag skall försörja eder och edra kvinnor och barn.» Och han tröstade dem och talade vänligt med dem. Och Josef bodde kvar i Egypten med sin faders hus; och Josef blev ett hundra tio år gammal. Och Josef fick se Efraims barn till tredje led; också av Makir, Manasses son, föddes barn i Josefs sköte. Och Josef sade till sina bröder: »Jag dör, men Gud skall förvisso se till eder, och föra eder upp från detta land till det land som han med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob.» Och Josef tog en ed av Israels barn och sade: »När nu Gud ser till eder, fören då mina ben härifrån.» Och Josef dog, när han var ett hundra tio år gammal. Och man balsamerade honom, och han lades i en kista, i Egypten.

Läsare: Prokeimenon. Psalm 124 i den fjärde tonen:

De som förtrösta på Herren äro såsom Sions berg.

Han som bevarar Jerusalem skall aldrig någonsin vackla.

Kelevson! (Befall!)

Präst: Visdom. Stån upprätt. Kristi ljus upplyser alla!

Läsare: Läsning från Ordspråksboken.

Präst: Vishet. Låt oss vara uppmärksamma.

Läsare: (Ords. 31:8-30)

Upplåt din mun till förmån för den stumme och till att skaffa alla hjälplösa rätt. Ja, upplåt din mun och döm med rättvisa, och skaffa den betryckte och fattige rätt. En idog hustru, var finner man en sådan? Långt högre än pärlor står hon i pris. På henne förlitar sig hennes mans hjärta, och bärgning kommer icke att fattas honom. Hon gör honom vad ljuvt är och icke vad lett är, i alla sina levnadsdagar. Omsorg har hon om ull och lin och låter sina händer arbeta med lust. Hon är såsom en köpmans skepp, sitt förråd hämtar hon fjärran ifrån. Medan det ännu är natt, står hon upp och sätter fram mat åt sitt husfolk, åt tjänarinnorna deras bestämda del. Hon har planer på en åker, och hon skaffar sig den; av sina händers förvärv planterar hon en vingård. Hon omgjordar sina länder med kraft och lägger driftighet i sina armar. Så förmärker hon att hennes hushållning går väl; hennes lampa släckes icke ut om natten. Till spinnrocken griper hon med sina händer, och hennes fingrar fatta om sländan. För den betryckte öppnar hon sin hand och räcker ut sina armar mot den fattige. Av snötiden fruktar hon intet för sitt hus, ty hela hennes hus har kläder av scharlakan. Sköna täcken gör hon åt sig, hon har kläder av finaste linne och purpur. Hennes man är känd i stadens portar, där han sitter bland landets äldste. Fina lanneskjortor gör hon och säljer dem, och bälten avyttrar hon till krämaren. Kraft och heder är hennes klädnad, och hon ler mot den dag som kommer. Sin mun upplåter hon med vishet, och har vänlig förmaning på sin tunga. Hon vakar över ordningen i sitt hus och äter ej i lättja sitt bröd. Hennes söner stå upp och prisa henne säll, hennes man likaså och förkunnar hennes lov: »Många idoga kvinnor hava funnits, men du, du övergår dem allasammans.» Skönhet är förgänglig och fågring en vindfläkt;

men prisas må en hustru som fruktar HERREN. Må hon få njuta sina gärningars frukt; hennes verk skola prisa henne i portarna.

Prästen välsignar läsaren och säger: "Frid vare med dig" utan att läsaren kysser handen. Församlingen och prästen faller på knä.

Kör: Min bön gälle inför Dig såsom ett rök offer. Mina händers upplyftande såsom ett aftnonoffer...